

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

7

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΕΥΧΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΧΗΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Πλευράκης
ΤΘ 60060 ΤΚ 570 01 ΘΕΡΜΗ ΤΗΛ. 2310-462.744

**Τῇ ἑβδόμῃ Κυριακῇ ἀπό τοῦ Πάσχα
ἐορτάζομεν,**

**τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον
τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ
θεοφόρων Πατέρων.**

**Τὴν συνεκάλεσε ὁ Μέγας Κωνστατῖνος
στὴ Νίκαια τὸ 325.**

ΔΕΚΑΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Ἰωάν. 21, 1-14.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

**Ἡ τρίτη ἐμφάνιση τοῦ ἀναστάντος
Κυρίου στοὺς Μαθητές Του στὴν
παραλία τῆς Τιοβεριάδος.**

**Τοὺς δίδει «σημεῖο» - ἐγγύηση
γιὰ τὴν καρποφορία τοῦ ἔργου τους, πού
κρύβει τὸ μυστικὸ τῆς ἐπισυναγωγῆς
τῶν ἀνθρώπων στὴν Ἐκκλησία.**

Ὁ ἀναστάς Κύριος Ἰησοῦς φανερό-
νεται σέ ἑπτά μαθητές του στήν παραλία
τῆς λίμνης Τιβεριάδος.

Ὁ ἀριθμός ἑπτά εἶναι συμβολικός καί
σημαίνει τό σύνολο τῆς Ἐκκλησίας! Ὁ
Ἰησοῦς λοιπόν μέ τό «σημεῖο» - θαῦμα τῆς
πλούσιας ἀλιείας δείχνει παραστατικά, δια-
βεβαιώνει τήν Ἐκκλησία, ὅτι αὐτός θά εἶ-
ναι ὁ Κύριος καί Ἐργάτης τοῦ ἔργου τῆς
Ἱεραποστολῆς! Αὐτός θά ψαρεύει, διά τῶν
Ἀποστόλων τούς ἀνθρώπους καί θά αὐξά-
νει τήν Ἐκκλησία Του. Οἱ Ἱεραπόστολοι
ἔχουν χρέος νά ἐμπιστεύονται τό λόγο Του
καί νά ὑπακούουν, νά τόν ἐκτελοῦν.

Ἡ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος εἶναι ὁ
κόσμος, στόν ὁποῖον ὁ Κύριος ἀποστέλλει
τούς Μαθητές Του. Ἡ θαυματουργική
ἀλιεία δείχνει τό μυστικό τῆς ἐπιτυχίας τοῦ
ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τήν
ὁποῖαν ὁ Χριστός ἀποστέλλει στόν κόσμο.
Τό μυστικό εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ
ὡς Πρωτεργάτου καί Κυρίου τοῦ ἔργου καί
ἡ μετά πίστεως ὑπακοή στό λόγο Του, τήν
ἐντολή Του.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω,
Τόν καιρό ἐκεῖνο
1 ἐφάνέρωσεν ἑαυτόν ὁ Ἰησοῦς
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ,
ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν,

ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίστηκε πάλι στους μαθητές του, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφάνερωσε δέ οὕτως.

στήν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδας.

Ἐμφανίστηκε δέ ὡς ἑξῆς:

² Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος
καί Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος,
καί Ναθαναήλ
ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας
καί οἱ τοῦ Ζεβεδαίου
καί ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

Ἦταν μαζί ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ Θωμᾶς πού λεγόταν Δίδυμος, ὁ Ναθαναήλ πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, οἱ δύο γιοῖ τοῦ Ζεβεδαίου κι ἄλλοι δύο ἀπὸ τοὺς μαθητές του.

Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος·

³ - Ὑπάγω ἀλιεύειν.

Τοὺς λέει ὁ Σίμων Πέτρος: Πηγαίνω νὰ ψαρέψω.

Λέγουσιν αὐτῷ·

- Ἐρχόμεθα καί ἡμεῖς σὺν σοί.

Τοῦ λένε: - Ἐρχόμαστε κι ἐμεῖς μαζί σου.

Ἐξῆλθον

καί ἀνέβησαν εἰς τό πλοῖον εὐθύς
καί ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτί ἐπίασαν οὐδέν.

Βγῆκαν ἔξω κι ἀμέσως ἀνέβηκαν στό πλοῖο, κι ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα δέν ἔπιασαν τίποτα.

4 Πρωΐας δέ ἤδη γενομένης
ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν αἰγιαλόν·
οὐ μὲν τοι ἤδησαν οἱ μαθηταί,
ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.

Ὅταν πιά ξημέρωσε, στάθηκε ὁ Ἰησοῦς
στό γιάλο· οἱ μαθητές ὅμως δέν ἤξεραν
ὅτι ἦταν ὁ Ἰησοῦς.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
- Παιδιά, μή τι προσφάγιον ἔχετε;
Τούς λέει τότε ὁ Ἰησοῦς: - Παιδιά,
μήπως ἔχετε κάτι γιά προσφάγι;
Ἀπεκρίθησαν αὐτῶ·

6 - Οὐ.

Τοῦ ἀποκρίθηκαν: - Ὅχι.

Ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς·

- Βάλετε εἰς τά δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου
τό δίχτυον καί εὐρήσετε.

Ἐκεῖνος τότε τοούς λέει: - Ρίξτε τό δίχτυ
στή δεξιὰ μεριά τοῦ πλοίου καί θά
βρῆτε.

Ἔβαλον οὖν

καί οὐκέτι αὐτό ἐλκύσαι ἴσχυσαν
ἀπό τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

Πραγματικά, ἔριξαν τό δίχτυ, καί τά
ψάρια ἦταν τόσο πολλά, πού δέν
μποροῦσαν νά τό τραβήξουν.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητής ἐκεῖνος,
ὄν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ·
- Ὁ Κύριος ἐστι.

Λέει τότε στόν Πέτρο ὁ μαθητής
ἐκεῖνος πού ὁ Ἰησοῦς τόν ἀγαποῦσε: -Ὁ
Κύριος εἶναι!

Σίμων οὖν Πέτρος
ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι,
τόν ἐπενδύτην διεζώσατο
(ἦν γάρ γυμνός)

καί ἔβαλεν ἑαυτόν εἰς τήν θάλασσαν.

Μόλις ἄκουσε ὁ Σίμων Πέτρος πώς
εἶναι ὁ Κύριος, ζώστηκε τό ἱμάτιό του,
ἐπειδὴ ἦταν γυμνός, καί ρίχτηκε στό
νερό.

8 Οἱ δέ ἄλλοι μαθηταί
τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον,
(οὐ γάρ ἦσαν μακράν ἀπό τῆς γῆς,
ἀλλ' ὡς ἀπό πηγῶν διακοσίων),
σύροντες τό δίχτυον τῶν ἰχθύων.

Οἱ ἄλλοι μαθητές ἦρθαν μέ τό
πλοιαρίο, γιατί δέν ἀπείχαν **πολύ** ἀπό
τή στεριά, παρά **μόνο** ἑκατό περίπου
μέτρα, σέρνοντας τό δίχτυ μέ τά ψάρια.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τήν γῆν,
βλέπουσιν ἀνδρακιάν κειμένην
καί ὀψάριον ἐπικείμενον καί ἄρτον.

Ὅταν ἀποβιβάστηκαν στή στεριά,
βλέπουν ἐκεῖ ἀναμμένα κάρβουνα
κι ἓνα ψάρι πάνω στή φωτιά καί ψωμί.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
-Ἐνέγκατε ἀπό τῶν ὀψαρίων
ᾧ ἐπιάσατε νῦν.

Τούς λέει ὁ Ἰησοῦς: - Φέρτε ἀπό τὰ ψάρια πού πιάσατε τώρα.

**11 Ἀνέβη Σίμων Πέτρος
καί εἴλκυσε τό δίκτυον ἐπί τῆς γῆς,
μεστόν ἰχθύων μεγάλων
ἐκατόν πενήκοντα τριῶν
καί τοσούτων ὄντων
οὐκ ἐσχίσθη τό δίκτυον.**

Ἀνέβηκε τότε στό πλοῖο ὁ Σίμων Πέτρος καί τράβηξε τό δίχτυ στή στεριά γεμάτο μεγάλα ψάρια, γιά τήν ἀκρίβεια ἐκατόν πενήντα τρία. Κι ἐνῶ ἦταν τόσο πολλά τὰ ψάρια, τό δίχτυ δέν σκίστηκε.

Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς:

12 - Δεῦτε ἀριστήσατε.

Τούς λέει ὁ Ἰησοῦς: - Ἐλᾶτε νά φᾶτε. Οὐδεῖς δέ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν· σύ τίς εἶ; Εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.

Καί κανεῖς ἀπό τούς μαθητές δέν τολμοῦσε νά Τόν ρωτήσῃ, «Ἐσύ ποιός εἶσαι;», γιατί ἤξεραν πώς εἶναι ὁ Κύριος.

**13 Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς,
καί λαμβάνει τόν ἄρτον
καί δίδωσιν αὐτοῖς
καί τό ὀψάριον ὁμοίως.**

Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, παίρνει τό ψωμί καί τούς τό μοιράζει. Τό ἴδιο ἔκανε καί μέ τό ψάρι.

14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν.

Αὐτή ἦταν ἡ τρίτη ἐμφάνιση τοῦ Ἰησοῦ
στούς μαθητές μετὰ τὴν ἀνάστασή Του.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τό κήρυγμα
καί τῶν Πατέρων τά δόγματα,
τῇ Ἐκκλησίᾳ
μίαν τὴν πίστην ἐκράτυνεν.

Ἡ καί χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας,
τόν ὑφάντόν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας,
ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει,
τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Οἶκος.

Ἐν ὑψηλῷ κηρύγματι
τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας,
ἀκούσωμεν βοώσης
ὁ διψῶν, ἐρχέσθω καί πινέτω.
Ὁ κρατήρ, ὃν φέρω,
κρατήρ ἐστι τῆς σοφίας.
Τούτου τό πόμα
ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα,
ὔδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας,
ἀλλ' ὁμολογίας
ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραήλ,

Θεόν ὄρα φθεγγόμενον.
 «Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτός Ἐγώ εἰμι
 καί οὐκ ἠλλοίωμαι·
 Ἐγώ Θεός πρῶτος,
 Ἐγώ καί μετὰ ταῦτα
 καί πλήν Ἐμοῦ ἄλλος
 οὐκ ἔστιν ὅλως».
 Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες
 πλησθήσονται καί αἰνέσουσι
 τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
 Κυριακῇ ἐβδόμη ἀπό τοῦ Πάσχα,
 τήν ἐν Νικαίᾳ
 πρώτην Οἰκουμενικήν Σύνοδον
 ἐορτάζομεν,
 τῶν τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ
 θεοφόρων Πατέρων.

*Πόλου νοητοῦ ἀστέρες, σελασφόροι.
 ἀκτῖσιν ὑμῶν φωτίσατέ μου φρένας.*

Κατά Ἀρείου.

Ἐένον *τόν* Υἱόν Πατρός οὐσίας λέγων,
 Ἄρειος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Ταῖς τῶν ἀγίων
 τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ
 θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις,

Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάριον ι'

Τιβεριάδος θάλασσα
σύν παισὶ Ζεβεδαίου
Ναθαναήλ τῷ Πέτρῳ τε,
σύν δυσὶν ἄλλοις πάλαι
καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν·
οἱ Χριστοῦ τῇ προστάξει
ἐν δεξιῶις χαλάσαντες
πλῆθος εἶλκον ἰχθύων·
Ὅν Πέτρος γνούς
πρὸς αὐτόν ἐνήχητο·
οἷς τό τρίτον
φανείς καὶ ἄρτον ἔδειξε
καὶ ἰχθύν ἐπ' ἀνδράκων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον,
τήν μνήμην ἑορτάζοντες,
ταῖς παρακλήσεσι τούτων,
δεόμεθα πανοικτίρμον·
πάσης βλάβης αἰρέσεων,
ῥῦσαι λαόν Σου, Κύριε
καὶ πάντας καταξιώσον,
Πατέρα, Λόγον δοξάζειν

καί τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Αναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν
 ὁρώντων Σε ἀνελήφθης,
 Χριστέ, πρός τόν Πατέρα συνεδριάζων·
 ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον·
 ἄρατε πύλας ἄρατε·
 ὁ Βασιλεύς γάρ ἀνῆλθε,
 πρός τήν ἀρχίφωτον δόξαν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Τροπάρια τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καί ὄργάνῳ·

Ὅλην συγκροτήσαντες,
 τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην
 καί τῷ θείῳ Πνεύματι,
 συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον
 καί σεπτόν Σύμβολον,
 οἱ σεπτοί Πατέρες,
 θεογράφως διεχάραξαν·
 ἐν ᾧ σαφέστατα,
 τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον,
 τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι
 καί παναληθῶς ὁμούσιον,

ταῖς τῶν Ἀποστόλων,
ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς,
οἱ εὐκλεεῖς καί πανόλβιοι,
ὄντως καί θεόφρονες.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν
ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.

Ὁλην εἰσδεξάμενοι,
τήν νοητήν λαμπηδόνα,
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
τό ὑπερφύεστατον χρησμολόγημα,
τό βραχύ ρήματι καί πολύ συνέσει,
θεοπνεύστως ἀπεφθέξαντο,
ὡς Χριστοκήρυκες,
εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι,
δογμάτων οἱ μακάριοι
καί τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων,
ἄνωθεν λαβόντες,
τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς
καί φωτισθέντες ἐξέθεντο,
ὄρον θεοδίδακτον.

Ανάστηδι, Κύριε, ὁ Θεός μου,
ὑψωθήτω ἡ χεὶρ Σου,
μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήντων Σου
εἰς τέλος.

Όλην συλλεξάμενοι,
 ποιμαντικήν ἐπιστήμην
 καί θυμόν κινήσαντες,
 νῦν τόν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα,
 τούς βαρεῖς ἤλασαν
 καί λοιμώδεις λύκους,
 τῇ σφενδόνη τῇ τοῦ Πνεύματος,
 ἐκσφενδονήσαντες,
 τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος,
 πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον
 καί ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας,
 οἱ θεῖοι Ποιμένες,
 ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ
 καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος,
 μύσται ἱερώτατοι.

Δοξαστικά τῶν Πατέρων

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τό ἔργο καί ὁ ρόλος τῶν Πατέρων
 στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός,
 ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης
 περάτων συνδραμῶν,
 Πατρός καί Υἱοῦ
 καί Πνεύματος Ἁγίου,
 μίαν οὐσίαν ἐδογματίσε καί φύσιν
 καί τό Μυστήριον τῆς Θεολογίας,
 τρανώς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει,
 μακαρίσωμεν λέγοντες·
 ᾧ θεία παρεμβολή,
 θεηγόροι ὀπλίται παρατάξεως Κυρίου·
 ἀστέρες πολύφωτοι,
 τοῦ νοητοῦ στερεώματος·
 τῆς μυστικῆς Σιών
 οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι·
 τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου·
 τά πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου·
 Ἐκκλησίας τό καύχημα·
 οἰκουμένης ἀγλαΐσμα,
 ἐκτενῶς πρεσβεύσατε,
 ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις,
 Θεοτόκε Παρθένε·
 διά γάρ τοῦ ἐκ Σοῦ σαρκωθέντος,
 ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται,
 ὁ Ἄδάμ ἀνακέκληται,
 ἡ κατάρρα νενέκρωται,
 ἡ Εὐα ἠλευθέρωται,
 ὁ θάνατος τεθανάτωσαι
 καί ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν·
 διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν·
 εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα Σοι.

Δοξολογία μεγάλη.
«Σήμερον σωτηρία ...»

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνα καί Εισοδικόν
τῆς Αναλήψεως.

Αντίφωνον α'. Ήχος β'. Ψαλμός 46.

Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας,
ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ
ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός,
βασιλεύς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις...

Υπέταξε λαούς ἡμῖν
καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις...

Ἐβασίλευσεν ὁ Θεός ἐπὶ τά ἔθνη,
ὁ Θεός κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου
Αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις...

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ταῖς πρεσβείαις...

Καί νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Ταῖς πρεσβείαις...

Ἀντίφωνον β΄. ᾠχος β΄. Ψαλμός 47.

Μέγας Κύριος καί αἰνετός σφόδρα
ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ἐν ὄρει ἁγίῳ Αὐτοῦ.

2

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν
ψάλλοντάς Σοι Ἀλληλούϊα.

Ὁ Θεός ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς
γινώσκεται,
ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτῆς.

4

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς
συνήχθησαν,
ἦλθον ἐπὶ τό αὐτό.

5

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Καθάπερ ἠκούσαμεν
οὕτω καί εἶδομεν

9

ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων,
ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καί νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο Μονογενής Υἱός ...

Ἀντίφωνον γ΄. Ἦχος πλ. δ΄.
Ψαλμός 48.

Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τά ἔθνη,
ἐνωτίσασθε πάντες
οἱ κατοικοῦντες τήν οἰκουμένην.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ,
Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
χαροποιήσας τούς Μαθητάς,
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος·
βεβαιωθέντων αὐτῶν
διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ,
ὁ λυτρωτής τοῦ κόσμου.

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν
καί ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου
σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Κλινῶ εἰς παραβολήν τό οὔς μου,
ἀνοιξῶ ἐν ψαλτηρίῳ
τό πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν
καί προσπέσωμεν Χριστῷ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεῖς ἀφ' ἡμῶν
εἰς τοὺς οὐρανοὺς,
φάλλοντάς Σοι Ἀλληλούϊα.

Μετά τήν Εἴσοδον:

Ἀπολυτίκια

Τό Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀγγελικαί δυνάμεις
ἐπί τό μνήμα Σου
καί οἱ φυλάσοντες ἀπενεκρώθησαν
καί ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,
ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα
ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ,
δωρούμενος τήν ζωήν.

Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα Σοι.

Τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως.

Ἦχος δ'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ,
Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς,
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς
εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ,
Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς
τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας
καὶ δι' αὐτῶν
πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν,
πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας·
Πολυεύσπλαχνε, δόξα Σοι.

Ἐξαποστειλάριον

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν
ὀρώντων Σε ἀνελήφθης,

Χριστέ,
 πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων.
 Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον·
 ἄρατε πύλας ἄρατε·
 ὁ Βασιλεύς γάρ ἀνῆλθε
 πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Τὰ ἀπολυτικά τοῦ Ναοῦ

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως
Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν
 πληρώσας οἰκονομίαν
 καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις,
 ἀνελήφθης ἐν δόξῃ,
 Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
 οὐδαμόθεν χωριζόμενος,
 ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος
 καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί Σε·
 Ἐγὼ εἶμι μεθ' ἡμῶν
 καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ὑμνος τριῶν παιδῶν (Δανιήλ κεφ. γ').

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
 ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
τό ανάγνωσμα. 20,16-18, 28-36.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις,
16 ἔκρινεν ὁ Παῦλος
παραπλεῦσαι τήν Ἔφεσον,
ὅπως μή γένηται αὐτῷ
χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ·
ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ,
τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς
γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες ὁ Παῦλος
ἀποφάσισε νά παρακάμψῃ τήν Ἔφεσο
γιά νά μή χρονοτριβῆσῃ στήν Ἀσία,
ἐπειδὴ βιαζόταν, ἄν τοῦ ἦταν δυνατό,
τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς
νά εἶναι στά Ἱεροσόλυμα.

17 Ἀπό δέ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον
μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους
τῆς Ἐκκλησίας.

18 Ὡς δέ παρεγένοντο πρός αὐτόν,
εἶπεν αὐτοῖς·

Ἀπό τῆ Μιλήτο λοιπόν ἔστειλε στήν
Ἔφεσο καί κάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς
Ἐκκλησίας. . . .

28-Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς
καί παντί τῷ ποιμνίῳ
ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον
ἔθετο ἐπισκόπους
ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν
τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ,
ἣν περιεποιήσατο

διά τοῦ ἰδίου αἵματος.

Ὅταν ἦρθαν καί τόν συνάντησαν, τούς εἶπε:
 Προσέχετε λοιπόν τούς ἑαυτούς σας
 καί ὄλο τό ποιῆνιο,
 στό ὁποῖο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο σᾶς ἔδωσε
 ἐπισκόπους,
 γιά νά ποιμαίνετε τήν Ἐκκλησία
 τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, πού τήν ἔκανε δική
 Του μέ τό Αἷμα Του.

**29 Ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται
 μετά τήν ἄφιξίν μου
 λύκοι θαρεῖς εἰς ὑμᾶς
 μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου·
 30 καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν
 ἀναστήσονται ἄνδρες
 λαλοῦντες διεστραμμένα
 τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς
 ὀπίσω αὐτῶν.**

30

Γιατί ἐγώ γνωρίζω τοῦτο:
 ὅτι θά εἰσβάλουν σ' ἐσᾶς μετά τήν
 ἀναχώρησή μου
 ἄγριοι λύκοι, πού δέν θά λυπηθοῦν τό
 ποιῆνιο.
 Ἀκόμα καί ἀπό ἀνάμεσά σας θά βγοῦν
 πρόσωπα
 πού θά διδάσκουν πλάνες,
 γιά νά παρασύρουν τούς πιστούς μέ τό μέρος
 τους.

**31 Διό γρηγορεῖτε,
 μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν
 νύκτα καί ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην
 μετά δακρύων νουθετῶν ἓνα ἕκαστον.**

Γι' αυτό νά ἀγρυπνεῖτε καί νά
θυμᾶστε, ὅτι γιά τρία χρόνια συνέχεια δέν
ἔπαψα νύχτα καί μέρα νά νουθετῶ μέ
δάκρυα τόν καθένα σας.

32 Καί τά νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς,
ἀδελφοί, τῷ Θεῷ
καί τῷ λόγῳ τῆς χάριτος Αὐτοῦ
τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομηῆσαι
καί δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν
ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.

Τώρα λοιπόν, ἀδερφοί, σᾶς ἐμπιστεύομαι
στό Θεό
καί στό κήρυγμα πού σᾶς ἀπεκάλυψε ἡ
χάρη Του,
ὁ Ὅποῖος μπορεῖ νά σᾶς οἰκοδομήσῃ
καί νά σᾶς δώσῃ τήν κληρονομιά τῆς
αἰώνιας ζωῆς
μαζί μέ ὄλους ἐκεῖνους πού ἔχουν ἀφιερωθεῖ
σ' Αὐτόν.

33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ
οὐδενός ἐπεθύμησα·

34 αὐτοί γινώσκετε
ὅτι ταῖς χρεῖαις μου
καί τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ
ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί.

Ἀσήμι, ἢ χρυσάφι, ἢ ἱματισμό
ποτέ δέ ζήτησα.

Ἔσεῖς οἱ ἴδιοι ξέρετε
ὅτι γιά τίς ἀνάγκες τίς δικές μου
καί ἐκείνων πού ἦταν μαζί μου
δούλεψαν αὐτά ἐδῶ τά χέρια.

35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν

ὅτι οὕτω κοπιῶντας
 δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων,
 μνημονεύειν τε τῶν λόγων
 τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ,
 ὅτι Αὐτός εἶπε
 «μακάριόν ἐστι μᾶλλον
 διδόναι ἢ λαμβάνειν».

Μέ κάθε τρόπο σᾶς ἔδωσα τό παράδειγμα,
 ὅτι πρέπει νά ἐργάζεστε ἔτσι σκληρά, γιά νά
 μπορεῖτε νά βοηθάτε αὐτούς πού ἔχουν
 ἀνάγκη·

καί νά θυμᾶστε τά λόγια τοῦ Κυρίου μας
 Ἰησοῦ, γιατί Αὐτός εἶπε ὅτι:

«καλύτερο εἶναι τό νά δίνης παρά τό νά
 παίρνης».

³⁶ **Καί ταῦτα εἰπών**

θείς τά γόνατα αὐτοῦ

σύν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

Ἄφου τά εἶπε αὐτά, γονάτισε αὐτός καί ὅλοι
 ἐκεῖνοι καί προσευχήθηκε.

36

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΡΟΛΟ

ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή
 εἶναι ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία πού ὁ Ἀ-
 πόστολος Παῦλος ἀπηύδυνε στούς Ἐπισκό-
 πους - Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου καθώς
 περνοῦσε ταξιδεύοντας πρὸς τό Ἱεροσόλυμα
 γιά τήν Πεντηκοστή.

Τούς προβάλλει λοιπόν τό ὑπόδειγμα

τοῦ ποιμένα, τόν ὁποῖον ἐγνώρισαν οἱ ἴδιοι στό πρόσωπό του. Ἐπειτα τούς ὑπογραμμίζει ὅτι εἶναι ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποῖαν ἱδρυσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μέ τό Αἷμα Του, ὑποδεικνύοντάς τους ἔτσι τόν κατ' ἐξοχήν καί μόνον Ποιμένα, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Τούς καθιστᾶ προσεκτικούς στό κύριο ἔργο τους, πού εἶναι ἡ διαποίμανση, δηλαδή ἡ φροντίδα τῆς καθημερινῆς βοσκῆς - τροφοδοσίας - τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ ποιμνίου. Ἄλλως τε σ' Αὐτόν θά δώσουν λόγο γιά τίς ψυχές τῶν παιδιῶν Του, πού ἐμπιστεύτηκε σ' αὐτούς.

Συγχρόνως ὅμως, λόγῳ τῆς συγκυρίας τῆς δράσεως τῶν αἵρετικῶν, ἀποκαλύπτεται καί μία ἄλλη πτυχή τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, πού εἶναι ἡ ἐπαγρύπνηση καί προστασία τοῦ ποιμνίου ἀπό τούς λύκους πού τό κυκλώνουν.

Νά ἀναλυθῆ σήμερα ἡ σχέση καί σημασία τοῦ Ἀλληλουϊαρίου - Ψαλμός 49 μέ τό θέμα τοῦ Ἀποστόλου.

« ΑΛΛΗΛΟΥΙΑΡΙΟΝ »

Ἦχος α'. Ψαλμός 49.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Θεός Θεῶν Κύριος ἐλάλησεν
καί ἐκάλεσεν τήν γῆν
ἀπό ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ἄκουσον, λαός Μου, καὶ λαλήσω σοι,
 Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι·
 ὁ Θεός, ὁ Θεός σου εἰμι Ἐγώ.
 Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην 17,1-13.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ,
 ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς Αὐτοῦ
 εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε·

Ἐκεῖνο τὸν καιρό
 ὁ Ἰησοῦς σήκωσε τὰ μάτια Του στὸν οὐρανό
 καὶ εἶπε:

- Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα·
 δόξασόν Σου τὸν Υἱόν,
 ἵνα καὶ ὁ Υἱός Σου δοξάσῃ Σε,
 καθὼς ἔδωκας Αὐτῷ
 ἐξουσίαν πάσης σαρκός,
 ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας Αὐτῷ
 δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.

Πατέρα ἔφτασε ἡ ὥρα
 φανέρωσε τὴ δόξα τοῦ Υἱοῦ Σου, ὥστε ὁ Υἱός
 νά φανερῶσῃ
 τὴ δική Σου δόξα.
 Ἐσύ Τοῦ ἔδωσες ἐξουσία πάνω σέ ὅλους
 τοὺς ἀνθρώπους·
 γιὰ νά δώσῃ κι Αὐτός ὀλόκληρο αὐτό πού
 Τοῦ ἔδωσες,
 τὴν αἰώνια ζωή, σέ ὅλους αὐτούς πού Τοῦ
 ἐμπιστεύτηκες.

3 Αὕτη δέ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ,
 ἵνα γινώσκωσί Σε

**τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν
καί Ὀν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.**

Καί νά ποιᾶ εἶναι ἡ αἰώνια ζωή:
νά γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι Ἐσένα
τό μόνο ἀληθινό Θεό,
καί Κεῖνον πού Σὺ ἀπέστειλες,
τόν Ἰησοῦ Χριστό.

- 4 **Ἐγὼ Σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς·
τό ἔργον ἐτελείωσα,
ὃ δέδωκάς Μοι ἵνα ποιήσω·**
5 **καί νῦν δόξασόν Με Σὺ Πάτερ,
παρά Σεαυτῷ τη δόξῃ ἣ εἶχον
πρὸ τοῦ τόν κόσμον εἶναι, παρά Σοι.**

Ἐγὼ φανέρωσα τῇ δόξῃ Σου πάνω στή γῆ,
ἀφοῦ ὀλοκλήρωσα τό ἔργο πού Μοῦ ἀνέθεσες
νά κάνω.

Τώρα λοιπόν Ἐσύ, Πατέρα,
δόξασέ Με κοντά Σου
μέ τῇ δόξῃ πού εἶχα κοντά Σου προτοῦ νά
γίνη ὁ κόσμος.

- 6 **Ἐφάνέρωσά Σου τό ὄνομα
τοῖς ἀνθρώποις
οὓς δέδωκάς Μοι ἐκ τοῦ κόσμου·
Σοί ἦσαν καί Ἐμοί αὐτούς δέδωκας
καί τόν λόγον Σου τετηρήκασι.**

Σέ φανέρωσα στούς ἀνθρώπους
πού τούς πῆρες μέσα ἀπό τόν κόσμο καί
Μοῦ τοὺς ἐμπιστεύτηκες
Δικοί Σου ἦταν κι Ἐσύ τοὺς ἔδωσες σέ
Μένα,
κι ἔχουν δεχτεῖ τό λόγο Σου.

- 7 **Νῦν ἔγνωκαν**

ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς Μοι,
παρά Σοῦ ἐστίν· 7

8 ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς Μοι 8
δέδωκα αὐτοῖς
καί αὐτοί ἔλαβον
καί ἔγνωσαν ἀληθῶς
ὅτι παρά Σοῦ ἐξῆλθον
καί ἐπίστευσαν ὅτι Σὺ Με ἀπέστειλας.

Τώρα γνωρίζουν πώς ὅλα, ὅσα Μοῦ ἔδωσες,
προέρχονται ἀπὸ Σένα·
γιατί τοὺς λόγους πού Ἐσύ Μοῦ ἔδωσες
τούς ἔδωσα σ' αὐτούς
κι αὐτοὶ τοὺς δέχτηκαν καὶ ἀναγνώρισαν
πὼς πραγματικά ἀπὸ Σένα προέρχομαι
καὶ πίστεψαν πὼς Ἐσύ Μέ ἔστειλες στὸν
κόσμο.

9 Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ·
οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ,
ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς Μοι,
ὅτι Σοὶ εἰσι.

10 Καὶ τὰ Ἐμὰ πάντα Σά ἐστι
καὶ τὰ Σά Ἐμὰ,
καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.

Ἐγὼ γι' αὐτούς παρακαλῶ.
Δέν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο,
ἀλλὰ γι' αὐτούς πού Μοῦ ἔδωσες,
ἐπειδὴ ἀνήκουν σέ Σένα.
Κι ὅλα ὅσα εἶναι δικά Μου
εἶναι καὶ δικά Σου,
καὶ τὰ δικά Σου εἶναι καὶ δικά Μου
καὶ δι' αὐτῶν θά φανερωθῇ ἡ δόξα Μου.

11 Καὶ οὐκέτι εἰμί ἐν τῷ κόσμῳ

καί οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ
καί Ἐγὼ πρὸς Σέ ἔρχομαι.

Πάτερ ἅγιε,
τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί Σου
ὣ δέδωκάς Μοι,
ἵνα ὣσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς.

Τώρα πιά δέν εἶμαι μέσα στόν κόσμο,
ἐνῶ αὐτοὶ μένουν μέσα στόν κόσμο,
κι Ἐγὼ ἔρχομαι σέ Σένα.

Ἄγιε Πατέρα,
διατήρησέ τους στή πίστη μέ τή δύναμη
τοῦ Ὄνοματός Σου
πού Μοῦ χάρισες,
γιά νά εἶναι ἕνα σῶμα ὅπως Ἐμεῖς.

¹² Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ,
Ἐγὼ ἐτήρουν αὐτούς
ἐν τῷ ὀνόματί Σου·
οὓς δέδωκάς Μοι ἐφύλαξα
καί οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο,
εἰ μή ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,
ἵνα ἡ Γραφῆ πληρωθῇ.

Ὅταν ἤμουν μαζί τους στόν κόσμο,
Ἐγὼ τοὺς διατηροῦσα ἐνωμένους μέ Σένα
στό Ὄνομά Σου·
αὐτούς πού Μοῦ ἔδωσες τοὺς φύλαξα
καί κανέναν ἀπ' αὐτούς δέ χάθηκε,
παρά μόνο ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀπωλείας,
ὥστε νά ἐκπληρωθοῦν τά λόγια τῆς Γραφῆς.

¹³ Νῦν δέ πρὸς Σέ ἔρχομαι
καί ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ,
ἵνα ἔχωσι τήν χαράν τήν Ἐμὴν
πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Τώρα ὁμως ἔρχομαι σέ Σένα
καί τά λέω αὐτά ὅσο εἶμαι ἀκόμα στόν
κόσμο,
ὥστε νά ἔχουν τή δική Μου τή χαρά
μέσα τους σ' ὅλη τήν πληρότητά της.

**Η ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΟΥ**

**Εἶναι ἀξιοπρόσεκτη ἡ σχέση τῆς ὁμιλίας
τοῦ Παύλου πρός τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς
Ἐφέσου μά τήν ἀρχιερατική προσευχή
τοῦ Χριστοῦ.**

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή εἶναι ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Ἰησοῦ, τήν ὁποίαν ἔκανε τό τελευταῖο βράδυ τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του στό τραπέζι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Τό βράδυ ἐκεῖνο ὁ Κύριος ἔπλυνε πρῶτα τά πόδια τῶν μαθητῶν, ἔπειτα τοὺς ἀπηύθυνε τόν "λόγο τῆς Διαθήκης" καί τέλος ἔκανε τήν «Ἀρχιερατική Του Προσευχή». Ὅλα αὐτά περιλαμβάνονται στά κεφ. 13-17 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου. Ἡ Ἀρχιερατική προσευχή καταλαμβάνει τό κεφάλαιο 17.

Οἱ τρεῖς συνοπτικοί Εὐαγγελιστές Ματθαῖος, Μάρκος καί Λουκάς, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τά Εὐαγγέλια τους ἀνάμεσα στά ἔτη 64 ἕως 70 μ.Χ., περιγράφουν τήν ἐξωτερική ὄψη τοῦ τελευταίου Δείπνου τοῦ

Χριστού μέ τούς μαθητές Του. Ὁ Ἰωάννης ὁμως, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τό Εὐαγγέλιό του 30 χρόνια ἀργότερα, γιά νά μή δώση στόχο στους ἀμύητους καί τούς διώκτες νά βεβηλώσουν τό Μυστήριο, δέν ἀναφέρει καθόλου τά ἐξωτερικά περιστατικά του, «λάβετε φάγετε, πίετε ἐξ Αὐτοῦ πάντες», ἀφοῦ τά ἔχουν ἐκθέσει λεπτομερῶς οἱ τρεῖς ἄλλοι Εὐαγγελιστές, ἀλλά συμπληρώνει τό μυστικό, τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τοῦ Εὐχαριστιακοῦ Δείπνου. Τό μυστικό αὐτό εἶναι ἡ Ἀρχιερατική Προσευχή (τό 17^ο κεφάλαιο τοῦ Ἰωάννου) μέ τήν ὁποίαν ὁ Υἱός ἀναφέρεται πρὸς τόν Πατέρα καί Του ἐκθέτει ὅτι ἐτελείωσε τό ἔργο πού Του ἀνέδωσε.

Ὁ Κύριος ἀναφέρει στόν Πατέρα ὅτι ἐξετέλεσε το ἔργο πού Του ἀνέδωσε, ὅτι ἐφάνερωσε στους ἀνθρώπους τό Ὄνομά Του, τούς παρέδωκε τά ρήματά Του, τούς χάρισε τήν αἰώνια ζωή – τῆς θείας γνώσεως – καί τή χαρά Του καί Τόν παρακαλεῖ νά τούς διατηρῆ ἐνωμένους, «ἵνα ὧσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς» (στ. 11). Πόθος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Υἱός εὐχαρίστησε τόν Πατέρα μέ ὅλη τή ζωή καί τό ἔργο Του καί αὐτά συνοψίζει τώρα στήν Ἀρχιερατική Του Προσευχή καθῶς Του ἐξομολογεῖται. Ὅτι δηλαδή ὑπήκουσε στήν ἐντολή Του καί

ἔφερε τὴν ἀγάπη καὶ τὸ Λόγο τοῦ Πατέρα στους ἀνθρώπους.

Αὐτὸ ἄλλως τε εἶναι τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ νόημα τῆς προσευχῆς μέ τὴν ὁποῖαν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου, ἡ Ἐκκλησία, μέχρι σήμερα, τελεῖ τὸ Μυστήριο τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Λόγος αὐτὸς τῆς Προσευχῆς, ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν ὑψωση καὶ τὸν καθαγιασμό τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ ὑπομνηματίζει τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο, τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς λειτουργιολόγους «Ἀναφορά» καὶ εἶναι ὁ κεντρικὸς πυρήνας, τὸ οὐσιαστικὸ περιεχόμενο τῆς θείας Λειτουργίας.

Μέ τὸ Μυστήριο αὐτὸ ἱερουργεῖται ἡ ἐνότητα τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο καὶ τὸν Πατέρα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ μεταξύ τους.

Αὐτὸ πού ἱερουργήθηκε στὴν Ἱστορία μέ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ πού ἱερουργεῖται ἔκτοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες μέ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ προσαγωγή καὶ ἔνωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων στό σῶμα τοῦ Ζῶντος Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Παράκλητο. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέ τὰ λειτουργικὰ ὄργανά

Του, τούς ἐπισκόπους καί τούς ἱερεῖς, ἐνώνει διά τοῦ Βαπτίσματος κάθε ἄνθρωπο στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός τούς παίρνει ὅλους ὡς νύμφη Του καί τούς προσάγει στόν Πατέρα. Καί ὅλους αὐτούς, τά μέλη τοῦ σώματός Του, τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, τά διατρέφει μέ τό σῶμα Του καί τό Αἷμα Του καί τά ἐνεργοποιεῖ στήν ἐκτέλεση τοῦ θελήματός Του.

Ἐνλόκληρο τό Εὐαγγέλιο, ἡ διδαχή τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀποστόλων, εἶναι θεολογικό ὑπόμνημα τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τό πνευματικό ὑπόβαθρο τῆς θείας Λειτουργίας καί κάθε λειτουργικῆς ἀναφορᾶς.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις.
Ἀλληλούϊα.

Ἀντί τοῦ «Εἶδομεν τό φῶς ...»

Ανελήφθης ἐν δόξῃ,
Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
χαροποιήσας τούς Μαθητάς,
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
βεβαιωθέντων αὐτῶν διά τῆς εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ,
ὁ λυτρωτής τοῦ κόσμου.

* * *

**Ἰδιόμελο τῆς Ἀναλήψεως
Ἰωάννου μοναχοῦ.
Ἦχος πλ. β'.**

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς,
ἵνα πέμψῃ
τόν Παράκλητον τῷ κόσμῳ!
Οἱ οὐρανοὶ ἠτοιμάσαν
τόν θρόνον Αὐτοῦ!
Νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν Αὐτοῦ!
Ἄγγελοι θαυμάζουσιν,
ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν!
Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται,
Ὅν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον!
Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον
κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις Αὐτοῦ:
Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν!
Πάντα τά ἔδνη, κροτήσατε χεῖρας!
Ὅτι ἀνέβη Χριστός,
ὅπου ἦν τό πρότερον.

**Τῆς Λιτῆς.
Ἦχος α'.**

Ανελθὼν εἰς οὐρανοὺς,
ὄθεν καὶ κατῆλθες,
μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, Κύριε·
ἐλθέτω Σου τὸ Πνεῦμα,
φέρων εἰρήνην τῷ κόσμῳ·
δείξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων

ἔργα δυνάμεώς Σου,
Κύριε φιλόνηρωπε.

* * *